

40. svazek umělecké edice Modrý slon

Daniela Fischerová - **milion melounů**

Ilustrace - Inka Šafránková

milion
melounů

The title 'milion melounů' is rendered in a playful, rounded, lowercase font. Each letter is a different color: 'm' is orange, 'i' is light blue, 'l' is red, 'i' is green, 'o' is yellow, 'n' is dark blue, 'm' is red, 'e' is light blue, 'l' is orange, 'o' is teal, 'u' is pink, and 'ň' is light green. The letters are slightly tilted and have a soft, hand-drawn appearance.

meander

Milion melounů

V Ohři na hluboké vodě
ztroskotaly čtyři lodě,
lodě s melouny!

Melouny hned vyplavaly,
miliony se jich valí
směrem na Louny.

Každý popis je tu slabý!
Melouny se valí k Labi!

Kdo je zastaví?
Celá Ohře je jich plná!
Velká melounová vlna
zničí Polabí!

Po dvou dnech a po dvou nocích
už je stav na českých tocích
zase poklidný.

Už je dávno po melounech,
už je zneškodnili v Lounech.
Obyvatelstvo je snědlo.
Prostě mělo
místo vepřo, místo knedlo,
dokonce i místo zelo
melounové dny.

Letecko-džbánová katastrofa u Balabánů

Dneska zrána
pleskla rána
v bytě pana
Balabána.

To pan Štěpán Balabán
dal do džbánu tulipán.

A v tu ránu
z toho džbánu
přesně podle vosích plánů
vystartoval z tulipánu
malý vosí eroplán.

A co ten pan Balabán?
Bacil vosu,

rozbil džbán!

Hádanka

Zmrzne to - a pak to klouže.
Taje to - a je to louže.
Občas se v tom šplo-
uchá
žába jménem ro-
pucha.
Ryby taky? Ryby taky!
Dělají se z toho mraky.
A co ještě? Ještě deště!
Pospíchá to k moři,
blíž a blíž
a blíž.

Kdo to neví, ať se poddá!
Samá voda, samá voda...
Přihořívá...hoří!
Už to jistě víš!

Naopak

Tik a tak, je to tak!
Hodiny jdou naopak.

Dnes je čtvrtek, zítra středa.
Zítra narodí se děda.
Ale za šedesát let
- to mu bude asi pět -
bude žvatlat jako děcko.

A to ještě není všecko!

Z babiček zas budou holky,
půjdou do mateřské školky,
pak z nich budou malinká
ukřičená miminka...

Tik a tak, tik a tak!
Ale co se stane pak?

Cestovní pas

Mlsná vosička chtěla letět
aerolinkou,
vzala si jen jednu tašku
takhle malinkou,
do ní dala kdesi cosi,
co tak asi vosička nosí:
marmeládu, čokoládu,
taky něco proti hladu,
čtyři pizzy různých chutí,
k tomu něco k zakousnutí,
slané keksy, sladké dropsy,
ptačí zob a čipsy pro psy,
párky, škvarky, ananas...

Když viděli obsah tašky
na letišti u přepážky,
řekli: „Vosičko, prosím vás!
Jestli tohle všechno sníte,
víckrát nikam neletíte,
přijdete o vosičku pas!“

Tajný noční ples

Noc je temná, tma je tmoucí...
Tou tmou tmoucí jdou dva brouci,
tichounce a bez hlesu
šinou si to do plesu.

V hloubi noci, v hloubi lesa
tajný spolek brouků plesá.
Dlouhým lesním paloukem
hopkuje brouk za broukem.

Pak ples končí. Zem se slehne.
Ani stéblo se už nehne.
Kde jsou brouci? Kdopak ví!
Tmoucí tma už růžoví.

Pomník

Byl to mocný král,
každý se ho bál.

Dneska po lijáku
pro legraci ptáků
(ale hlavně posměváčků kosů!)
kapalo mu z královského nosu.

Jeden kos se smál,
až se zakuckal!

Dvě bedny v tanci

Jedna bedna číslo jedna
jedna bedna číslo dvě
potkaly se koncem ledna
na taneční zábavě

Chovaly se neposedně
nezbedně a zvědavě
Jedna bedna druhé bedně
tancovala po hlavě

Vytřásly si prkna ze dna
a tak jsou teď v opravě
I ta bedna číslo jedna
i ta bedna číslo dvě

Telefónní Emil

Haló haló! To je Emil?

Jaký Emil? To je omyl!

Cože? Že se Emil nemyl?

Tady žádný Emil nebyl!

Co to slyším? Emil zlobil?

Voláte na jiný mobil!

Že vám Emil něco zlomil?

**Dejte pokoj, prosím vás,
já už na vás nemám čas!**

Tak Emila pozdravujte!

Zítřka budu volat zas.

Malé rozhovory

Řekla báseň dítěti:
Napsali mě pro děti.

Řekl slepýš slepýši:
Pro nás básně nepíše!

Řekla myši myš:
To si, myši, piš!

Řekl pávu páv:
Já jsem z toho pař!

Řekl vlku vlk:
To je ale plk!

Řeklo hříbě koni:
Táto, jetel voní!

Řekl jetel jeteli:
To je konec, příteli.

Kočky

Kočky předou
tiché nitě.

Dávej pozor,
spoutají tě!
Zapředou tě do své sítě,
polapí tě,
buď si jist!

Protáhneš se jako kočka,
samým blahem zavřeš očka,
budeš příst
a příst... a příst...

Ukolébavka

Jednou přišli do školy
pan Nic a pan Cokoli.

Cokoli jde k tabuli.

Spustí jako hrom a blesky,
láry fáry, třesky plesky,
žvaní, žvaní silou zvyku,
co má zrovna na jazyku,
popletl tři úkoly:

be fe le me pe se ve ze,
leze leze po železe,
hy chy ky ry dy ty ny!

A co ještě? Že se ptáte!
Mele páté přes deváté,
mele už dvě hodiny,
mele, mele, nepřestává,
všechny už z něj brní hlava,

kuře moře stavení,
vždyť už je to k zbláznění,
žena nůše píseň kost,

všichni zaječeli: DOST!!!

Chytili ho za košili,
chytili a posadili
zpátky do lavic.

Pak šel k tabuli pan Nic.

Ach, to byla krásná chvíle!
Ach, to od něj bylo milé!
Nic si stoupl k tabuli
a jen mlčel. A jak hezky!
Žádné třesky, žádné plesky..

Všichni rázem usnuli.

**Mlhavá báseň
o plchovi...
nebo možná ne**

Mlha leží na nábřeží,
mlha mlží kolem věží...
A z těch hustých mlh
vynořil se plch.

Byl to plch, či nebyl? Kdoví...
Píšu vůbec o plchovi?
Třeba to byl plž!

V mlze rozeznáš to stěží.
V básni na tom nezáleží.
Tak budu psát o plžovi!
Jen si, mlho, mlž!

Katka tká

Katka tká
Katka tká

Tkaní to je vášeň prudká
Katku ke tkaní to nutká
Koukněte se na Katku
Tká od pátku do pátku

Od úterka do úterka
Katka to je pilná dcerka
Od čtvrtka
do čtvrtka
Katka tká a tká a tká

Kdopak se s tou Katkou utká?
Kdo tu látku lépe utká?
Bude-li utkání
utkání ve tkaní
vyhraje ho naše Katka
protože ta Katka zkrátka
tká a tká
a tká
a tká

Ranní mrazík

„To to zebe!“ vzdychá nebe.
„Mě to studí! A co tebe?“
fňuká potichu.

„Mě ne,“ šeptá země jemně.
„Ze mě roste tráva. Je mně,
jako kdybych pořád byla
v teplém kožichu.“

Lžička k dortu

Co se děje? Cože? Cože?!
V kuchyni jsou dneska závody!
Lžíce, vidličky a nože
soutěží ve skocích do vody.

Na kuchyňské lince už se plete
pětadvacet borců z nerezů.
Celý příbor leze ze šuplete,
plavně skáče rovnou do dřezu.

A kdo vyhrál? Lžička k dortu!
jásá příborník.
Je to lžička mistr sportu!
Lžička přeborník!

Tím pádem je po soutěži.

Kdo nevěří, ať tam běží!
Až se závodníci utrou,
prostřeme je k večeři.

Skladatelův den

Od rána se trápí.
Leží na kanapi
bez klobouku bos.
Neboť - račte chápat! -
pořád nemá nápad.
Radši by šel skládat
na nádraží koks.

Škaredí se. Vzdechá.
„Krucí, buďte zticha!“
ječí na děti.
Protože on chudák totiž
stále má tu samou potíž,
má ten samý problém stále,
strašně by chtěl skládat, ale
nemá nápad a tak dále,
račte věděti!

A pak náhle kolem páté
(možná, že to taky znáte!)
letmé zvuky zazní zvenku,
někdo asi rozbil sklenku,
pípá pták a bzučí moucha,
skladatel moc neposlouchá,
ale vtom
ALE VTOM!
je tu nápad jako hrom!

Už to začíná!
Skladatel má v hlavě bouři,
málem se mu z uší kouří
jako z komína!
Potom v noci, o půl jedné,
když se celý šťastný zvedne
od pianina,
na papír notový,
do čisté osnovy
už jen tiše noty píše.

Hit je hotový!

A pak někdy po třetí
(v noci! račte věděti!)
zívne a dotápe
na to své kanape,
zhasíná, usíná,
usíná...
u...
sí...
ná...

